

Alis'in Hikâyeleri

Gianni Rodari (Omegna, 23 Ekim 1920 - 14 Nisan 1980) İtalya'dan yetişen en iyi çocuk edebiyatçılarından biri olarak nitelenen yazar ve gazeteci Rodari küçük yaşlardan itibaren edebiyata, yazmaya ve müziğe özel bir ilgi duydu. Öğrencilik yıllarında öğretmeni Nazerano Ferrari'nin, "İnsanlığın büyük insanlardan çok, iyi kalpli insanlara ihtiyacı var" cümlesinden dolayı, yazdığı kompozisyona en yüksek notu verdiği Rodari, hayatı boyunca "iyi bir insan" olmak için çalıştı. İkinci Dünya Savaşı yıllarında ülkesindeki faşizme karşı direniş mücadelesine katıldı. Savaş sonrası, önemli İtalyan gazetelerinde yöneticilik yaptı. 1950'den itibaren çocuklar için yazmaya başladı. 1970'te çocuk edebiyatı dalında verilen en saygın ödül, Hans Christian Andersen Ödülü'nü alınca ünü dünya çapında perçinlendi.

Bir hikâyesinde genç yengeç kahramanı için, "Uzağa gidecek mi? Şansı açık olacak mı? Bu dünyadaki bütün çarpıklıkları düzeltecek mi? Bunu bilemeyiz, çünkü o hâlâ ilk günkü cesareti ve kararlılığıyla uygun adım ilerliyor. Onu sadece bütün kalbimizle uğurlayabilir, 'Yolun açık olsun!' diyebiliriz" yazan Rodari, bütün kitaplarında hayal gücüne ve cesarete özel bir önem verdi.

Filiz Özdem (19 Temmuz 1965, İstanbul) İtalyan Lisesi'nden mezun olduktan sonra İÜ Edebiyat Fakültesi Felsefe bölümünü bitirdi, aynı bölümde yüksek lisans programına devam etti. Çeşitli dergi ve gazetelerde şiirleri, yazıları, yorumlayıcı sanat metinleri ve çevirileri yayımlandı. Pek çok kitap hazırladı ve çevirdi. Yetişkinler için romanları ve çocuk edebiyatı alanındaki kitapları da YKY'den yayımlandı.

Valeria Petrone (1965, Cesena) İtalyan illüstratör. Sanat öğrenimine Milano'da başladı, Londra'da St. Martins School of Art'ta tamamladı. 1988'den beri hem İtalya'da hem yurtdışında çocuk kitapları resimledi, çeşitli dergilere çizdi, dünya çapında pek çok sergiye katıldı. 2015'te *Goodnight Dadà* uygulamasınıyla Bologna'da dijital alanda Andersen Ödülü'ne değer görüldü.

*Gianni Rodari'nin
YKY'deki kitapları*

Mantova'nın Cüceleri (2013)
Dünya Denen Koca Okul (2018)
Alis'in Hikâyeleri (2018)

GIANNI RODARI

Alis'in Hikâyeleri

Çeviren
Filiz Özdem

Resimleyen
Valeria Petrone

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5044
Dođan Kardeř - 851

Alis'in Hikâyeleri / Gianni Rodari
Özgün adı: Le Faviolette di Alice
İtalyancadan çeviren: Filiz Özdem
Resimleyen: Valeria Petrone

Kitap editörü: Hazel Bilgen
Düzeltili: Filiz Özkan

Grafik uygulama: Süreyya Erdođan

A4 Ofset Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. şti.
Otosanayi Sitesi Yeřilce Mah. Donanma Sok.
No: 16 Seyrantepe - Kağıthane / İstanbul
Tel: (0212) 281 64 48
Sertifika No: 12168

Çeviriye temel alınan baskı: Einaudi, 2014
1. baskı: İstanbul, şubat 2018
ISBN 978-975-08-4174-3

© Yapı Kredi Kùltür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.ř., 2016
Sertifika No: 12334
Copyright © 1980, Maria Ferretti Rodari and Paola Rodari, Italy
© 1991, Edizioni EL S.r.l., Trieste, Italy

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kùltür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.ř.
İstiklal Caddesi No: 161 34433 Beyođlu / İstanbul
Telefon: (0212) 252 47 00 Faks: (0212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>

Yapı Kredi Kùltür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Düşüveren Alis

Bu, durmadan her yerde kaybolan Düşüveren Alis'in hikâyesi.

Dedesi onu bahçeye çıkarmak için arıyordu:
"Alis! Neredesin Alis?"

"Buradayım, dede."

"Orası neresi?"

"Çalar saatteyim."

Evet, merakından çalar saatin arkasını açmış, kendisini çarkların ve yayların arasında bulmuştu, şimdi de tik-tak sesini çıkaran düzeneklerin arasında ezilmemek için oradan oraya sıçrayıp duruyordu.

Yine bir gün dedesi ikinci kahvaltısı için onu arıyordu: "Alis! Neredesin Alis?"

"Buradayım, dede."

"Orası neresi?"

"Şişedeyim. Susamıştım, su içeyim derken şişenin içine düştüm."

İşte oradaydı, batmamak için bir gayret yüyüyordu. Neyse ki geçen yaz kurbağa gibi suyun üstünde durmayı öğrenmişti.

"Bekle seni yakalarım şimdi."

Dedesi şişenin içine bir ip sarkıttı, Alis ipi yakaladığı gibi tırmanmaya başladı. Jimnastikte çok başarılıydı.

Başka bir seferinde Alis yine kayboldu. Dedesi, ninesi, kırk lira karşılığında dedesine gazete okumaya gelen bir yakınları el birliğiyle onu aramaya koyuldu.

Telaşa kapılan ninesi, “Annesi babası gelmeden onu bulamazsak, vay halimize!” diye söylüyordu.

“Alis! Alis! Neredesin, Alis?”

Bu defa cevap vermiyordu. Cevap veremezdi çünkü. Merakla mutfağı karıştırırken masa örtülerinin, servis peçetelerinin konduğu çekmeceye düşmüş, uyuyakalmıştı. Orada olduğunu fark etmeyen birisi, çekmeceyi kapatmıştı. Uyandığında Alis kendisini karanlığın içinde buldu ama korkmadı: Bir keresinde musluk vanasının içine düşmüştü, içerisi çok fena karanlıktı.

“Nasılsa akşam yemeği için masayı hazırlayacaklar” diye düşündü. “O zaman nasılsa çekmeceyi açarlar.”

Ama Alis ortalarda olmadığı için kimsenin yemeği düşündüğü yoktu. Annesiyle babası işten dönmüş, evin büyüklerini azarlıyorlardı: “Nasil gözünüzün önünden ayırmadığınız ortada!”

Dedesiyle ninesi, “Bizim çocuklarımız musluk vanasına düşmüyordu” diyerek karşı çıktılar. “Bizim zamanımızda çocuklar sadece yataktan düşer, kafalarını şişirirlerdi azıcık.”

Sonunda Alis beklemekten bunaldı. Masa örtülerinin arasında eşindi, çekmecenin kenarına geldi ve ayağıyla vurmaya başladı: *Tak tak tak.*

“Susun,” dedi babası, “bir yerlerden bir takırtı geldi.”

Tak tak tak.

Onu bulunca aman nasıl kucaklaştılar, ne öpüp kokladılar. Alis de hemen babasının ceketinin cebine daldı, onu bulup çıkardıklarında oynadığı tükenmezkalemde yüzü gözü mürekkep olmuştu.